

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2022, č. j. MD-22058/2022-160/3,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2022, č. j. MD-22058/2022-160/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Burdy, advokáta se sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2022, č. j. MD-22058/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních

- činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 14. 2. 2022, č. j. MHMP 276860/2022/BuL (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal **správní orgán prvního stupně** žalobce vinným tím, že řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu, a neřídil se dopravními značkami. Žalobce totiž podle **správního orgánu prvního stupně** dne 9. 10. 2021 kolem 00:45 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, v Praze 5, na křižovatce ulic Nádražní a Za Ženskými domovy, kde se neřídil dopravní značkou č. B 24b „Zákaz odbočení vlevo“ a odbočil vlevo do ulice Za Ženskými domovy. Při kontrole hlídkou Policie České republiky v Praze 5, na křižovatce ulic Za Ženskými domovy a Stroupežnického, se na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, provedené prostřednictvím přístroje Dräger Alcotest 7510. Dechová zkouška provedená dne 9. 10. 2021 v 00:57 hodin měla pozitivní výsledek 0,59 ‰ alkoholu. Druhá dechová zkouška provedená dne 9. 10. 2021 v 01:02 hodin měla pozitivní výsledek 0,61 ‰ alkoholu. **Správní orgán prvního stupně** vycházel z výsledku první dechové zkoušky, který činil po odečtení možné odchylky měřicího zařízení 0,35 ‰ alkoholu v dechu.
 3. Výše popsaným jednáním žalobce porušil povinnosti uložené mu ustanoveními § 4 písm. c) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) a spáchal tak z nedbalosti přestupky podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost nahradit **správnímu orgánu prvního stupně** náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě nejprve s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, obecně zmínil, že nedostatečně odůvodněné a ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísného trestu je porušení zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce. Rovněž uvedl, že se žalobou domáhá též upuštění od trestu zákazu činnosti.
5. Dále žalobce v podané žalobě namítal podstatné porušení ustanovení o řízení. Konkrétně uvedl, že mu nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. K tomu odkázal na ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 36 odst. 3 **správního řádu**. Citoval také odbornou literaturu a řadu soudních rozhodnutí. Následně shrnul, že **správní orgány** jej nevyzvaly, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 **správního řádu**, nedaly mu na vědomí, k jakému datu hodlají vydat rozhodnutí ve věci, a vyrozumění mu měly zaslat před vydáním samotného rozhodnutí a nikoliv při zahájení **správního řízení**.
6. **Správní orgány** tedy zkrátily jeho práva a neumožnily mu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí po provedení ústního jednání. To podle žalobce nelze nahrazovat oznámením o řízení o přestupku a tam uvádět jakousi výzvu k vyjádření k podkladům. Toto právo totiž může obviněný řádně uplatnit až poté, co je mu umožněno seznámit se s veškerými důkazními prostředky. Nebylo tak postupováno řádně.

7. Následně žalobce v podané žalobě namítal, že uložená sankce je zcela nepřiměřená. Poznamenal, že je nutné přihlédnout zejména k tomu, že v současné mimořádné situaci, kdy byl vyhlášen nouzový stav, nelze vyslovit stejný trest jako za normálního fungujícího stavu. Dále uvedl, že správní orgány vůbec nepracovaly s polehčujícími okolnostmi vymezenými v ustanovení § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“). Rovněž podotkl, že správní orgány nezkoumaly a blíže neobjasnily povahu a závažnost přestupku, k čemuž citoval ustanovení § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nebylo podle něj vysvětleno, jaký byl následek přestupku, ani jak dlouho jednání trvalo a na jak velkém úseku. Řádně vyhodnocena nebyla ani jeho osoba. Správní orgány si nevyžádaly aktualizovaný opis z rejstříku trestů, opis z evidence přestupků a výpis z evidenční karty řidiče. Nepřihlédly také k jeho dosavadní bezúhonnosti.
8. Taktéž žalobce v podané žalobě vyjádřil nesouhlas s tím, co je mu kladeno za vinu. V tomto ohledu obecně zmínil, že se nedopustil žádného protiprávního jednání, které je uvedeno v rozhodnutí, skutek se nestal a nelze jej kvalifikovat jako přestupek podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.
9. Posléze žalobce konstatoval, že nebyla prokázána subjektivní stránka přestupku. Stejně tak podle něj není zřejmé, jestli k jednání došlo skutečně na pozemní komunikaci, což musí prokázat správní orgán a konkrétní pozemní komunikaci označit jejím zákonným číselným označením vycházejícím z pasportu komunikací. Podle názoru žalobce v odůvodnění chybí též vysvětlení, jak byla naplněna materiální stránka přestupku. Není ani zřejmé, zda se nejednalo o skutkový omyl. Nelze tedy hovořit o řízení v rozporu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích.
10. Rovněž žalobce uvedl, že úřední záznam má pouze informativní charakter a ve správním řízení není použitelný jako důkaz. Podotkl, že mu není zřejmé, proč nebyli předvoláni svědci a nebyla doložena žádná videodokumentace, která by potvrzovala jeho protiprávní jednání. Zmínil také rozpor se zásadou *ne bis in idem* a nedostatečnou dokumentaci poučení. Dokazováno nebylo ani to, že v danou chvíli řídil. Nikde totiž není vyfocen on sám ani nejsou vyfoceny jeho doklady.
11. Dále žalobce poznamenal, že neporušil dopravní značku č. B24 b, a poukázal na povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Znovu pak zmínil, že chybí audiovizuální záznam vozidla, který je nezbytným předpokladem k řádnému prokázání skutkové stavu věci. Nebylo tedy prokázáno jak a kterým konkrétním vozidlem došlo k porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pokud audiovizuální záznam chybí, měly správní orgány řízení ve věci zastavit.
12. Následně se žalobce vyjádřil k hodnocení oznámení o přestupku a úředního záznamu. Uvedl, že tyto byly použity způsobem, který nebyl toliko podpůrný či dokreslující, neboť ztotožnění vozidla bylo provedeno primárně právě na základě informací v nich obsažených. Poznamenal, že použití úředního záznamu a oznámení o přestupku jako rozhodujících důkazů za situace důkazní nouze není přípustné. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podotkl rovněž, že se jedná o podklady, které slouží spíše k určení směru dokazování s tím, že zásadním důkazem jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se daného úkonu účastnily. Správní orgán tedy musí tyto osoby vyslechnout a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a

úředním záznamem. Správní orgán prvního stupně tak pochybil, když rezignoval na dokazování a dle zásady rovnosti zbraní nevyslechl zasahující policisty. K tomu taktéž žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Engel a ostatní. Konstatoval, že řetězec nepřímých důkazů není v projednávané věci natolik kompaktní, aby nevyloučil jinou možnost průběhu události. Také v souvislosti s principem presumpce neviny a zásadou *in dubio pro reo* odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11.

13. Rovněž se žalobce zabýval otázkou materiálního znaku přestupku. V této souvislosti poznamenal, že jeho reakce byly dobré a ani na sobě necítil ovlivnění alkoholem a nejevil žádné negativní známky ovlivnění. Dále namítl, že při provádění dechových zkoušek nebyl dodržen návod na obsluhu analyzátoru alkoholu v dechu stanovený Českým metrologickým institutem. K tomu konkrétně uvedl, že první dechová zkouška byla provedena již 12 minut od zastavení, což představuje nesprávný postup, kterým je tento důkaz znehodnocen. Dechová zkouška totiž podle něj má být provedena až 15 minut po zastavení vozidla, aby byla vyloučena možnost zaznamenání cigaretového kouře, ústní vody apod. Ani druhá zkouška tedy nebyla provedena správně, když proběhla již za 17 minut po zastavení. V této souvislosti odkázal také na závazný pokyn policejního prezidenta, podle kterého se při používání analyzátoru má policista řídit návodem k obsluze.
14. Žalobce tedy shrnul, že nebylo prokázáno, že by porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích a nebyla naplněna ani potřebná míra společenské škodlivosti. Posléze namítl, že nebylo vysvětleno ani to, proč jej policisté kontrolovali a jaký důvod podle ustanovení § 42 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o policii**“) k tomu měli.
15. Následně žalobce poukázal na povinnost správních orgánů řádně vypořádat námitky účastníků řízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Odkázal na své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jelikož žalovaný se s jeho námitkami tam uvedenými nevypořádal. Taktéž namítl, že napadené rozhodnutí mělo být doručováno přímo jemu, přičemž nepostačí doručování pouze zástupci. To označil za závažné porušení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně k rozhodnutí, případně aby rozhodl rovnou o upuštění od uložení trestu zákazu činnosti nebo o podstatném snížení tohoto trestu.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2022 nejprve popsal průběh předcházejícího správního řízení a shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Následně se k uplatněným námitkám vyjádřil.
18. Nejprve poznamenal, že důkazní prostředky tvoří ucelený řetězec vedoucí ke zjištění protiprávního jednání žalobce, přičemž je nade vše pochybnost prokázáno, že žalobce se předmětných přestupků dopustil. Dále poukázal na to, že zmocněnec žalobce používá totožné námitky jako v jiných řízeních, které jsou obecné a nejsou v nich uvedeny konkrétní důvody. Dodal, že rozsah jeho reakce na konkrétní námitky je co do šíře

- odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Zpravidla tedy postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130. Akceptována podle žalovaného musí být i odpověď implicitní. V této souvislosti citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a poukázal též na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, s tím, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami, nesmí být přemrštěné.
19. Následně žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podotkl, že žalobce v odvolání neuvedl žádné skutečnosti, které by vedly k pochybnostem o jeho protiprávním jednání, přičemž se soustředil pouze na obecné námitky a snahu vzbudit pochybnost o podkladech rozhodnutí. Nadto zůstal po celou dobu správního řízení v prvním stupni pasivní a námitky vznesl až v odvolání.
 20. Rovněž žalovaný uvedl, že v přestupkovém řízení vydání rozhodnutí typicky bezprostředně předchází nařízené ústní jednání. Výkon práv uvedených v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání anebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednání, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Není podle něj proto pochybení správního orgánu prvního stupně, pokud spojil předvolání k ústnímu jednání s poučením žalobce o právu seznámit se s podklady rozhodnutí.
 21. K námitce týkající se výše trestu pak žalovaný citoval z napadeného rozhodnutí a k námitce ohledně doručování odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61, a ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017-42. V souvislosti s porušením zásady *ne bis in idem* uvedl, že žalobci nebyly uloženy žádné body, pročť se tato námitka zcela míjí s předmětem řízení. Body jsou podle něj zaznamenávány na základě pravomocného rozhodnutí a jejich zaznamenání je možné zpochybnit v námitkovém řízení a nikoliv v řízení o přestupku.
 22. K nemožnosti provádět dokazování pouze úředními záznamy odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017-26, ze kterého obsáhle citoval. Rovněž zmínil i usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1319/17, ze kterého podle něj vyplývá, že při neexistenci rozporů v listinách založených ve spisové dokumentaci není výslech svědků nutný, a proto úřední záznamy nahrazují výpověď zasahujících policistů.
 23. Na základě uvedených skutečností žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

24. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
25. Dne 11. 10. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 10. 10. 2021, č. j. KRPA-265883-3/PŘ-2021-001251, učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobce nerespektoval zákaz odbočení vlevo na křižovatce ulic Nádražní a Za Ženskými domovy a následné orientační dechové zkoušky byly pozitivní. Toto oznámení bylo doplněno o další podklady. Součástí těchto podkladů byla i kopie ručně vyplněného formuláře „Oznámení přestupku řízení vozidla pod

- vlivem alkoholu“ ze dne 9. 10. 2021, č. j. KRPA-265883/PŘ-2021-001251. Z tohoto vyplněného formuláře se podává, že žalobce se při silniční kontrole proběhlé dne 9. 10. 2021 v 0:45 hodin podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, provedené prostřednictvím analyzátoru alkoholu v dechu Dräger 7510 č. ARDM 0156. Výsledek první dechové zkoušky byl 0,59 ‰ a výsledek druhé dechové zkoušky 0,61 ‰. Jako další zjištěné přestupky bylo uvedeno nerespektování DZ B24b. K otázce týkající se užívaných léků žalobce sdělil, že užil před jízdou dne 8. 10. 2021 v průběhu dne léky na cukrovku a antidepresiva. Z alkoholických nápojů měl ve 20:00 hodin dvě dvanáctistupňová piva o objemu 0,5 l. V rámci svého vyjádření žalobce dále uvedl, že lituje vzniklé situace a že po ošetření u zubaře měl přibližně ve 20.00 dvě piva Plzeň. Přes den málo jedl a neměl večeri. V žádném případě ho nenapadlo, že by mohl být v tuto hodinu ještě pod vlivem. Formulář byl žalobcem vlastnoručně podepsán. Jako svědek byl uveden spolujezdec žalobce pan S. T.
26. Dále byl k oznámení přestupku přiloženy i kopie kalibračního protokolu k přístroji Alcotest 7510, č. ARDM-0156, a kopie jeho ověřovacího listu vydaného Českým metrologickým institutem, jakož i kopie záznamů o obou provedených dechových zkouškách. Tyto záznamy byly žalobcem taktéž podepsány. Podle nich byl výsledek dechové zkoušky provedené výše uvedeným přístrojem dne 9. 10. 2021 v 0:57 hodin 0,59 ‰ a výsledek dechové zkoušky provedené dne 9. 10. 2021 v 1:02 hodin 0,61 ‰. Další přílohou oznámení přestupku byly (nepodepsané) úřední záznamy týkající se provedené kontroly žalobce.
27. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 13. 10. 2021, č. j. MHMP 1628879/2021/BuL, jímž uznal žalobce vinným z přestupků popsanych již v odst. 2 tohoto rozsudku. Zároveň mu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Proti vydanému příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor. Správní orgán prvního stupně ho tedy předvolal k ústnímu jednání, které nařídil na 8. 2. 2022. V rámci tohoto předvolání jej mimo jiné poučil, že *„[p]řed vydáním rozhodnutí má účastník řízení právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), a to ve shora uvedeném termínu ústního jednání.“*
28. Následně je ve správním spisu založeno podepsané poučení o ochraně osobních údajů ze dne 7. 2. 2022 týkající se nahlédnutí do spisu žalobcem. Posléze se dne 8. 2. 2022 konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Dne 15. 2. 2022 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání. Uvedl v něm, že se skutek nestal, že není ani přestupkem a že byla porušena zásada *in dubio pro reo* a zásada presumpce neviny. Jeho argumentace se v zásadě shodovala s argumentací uplatněnou v podané žalobě. Namítal podstatné porušení ustanovení o řízení a nepřiměřenost sankce. Vyjádřil rovněž nesouhlas s tím, co je mu kladeno za vinu. V této souvislosti uvedl, že se jednání nedopustil, skutek se nestal tak, jak je popisován a nelze jej kvalifikovat jako přestupek. Mimo jiné (stejně jako v podané žalobě) poukazyval na to, že při provádění dechových zkoušek nebyl dodržen návod k obsluze analyzátoru. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
30. Podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích *je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
31. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
32. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky.*
33. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
34. Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
35. Podle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu *se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*

36. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
37. Podle ustanovení § 124 odst. 11 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích vykonává policie dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení.
38. Podle ustanovení § 124 odst. 12 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
39. Zdejší soud považuje za nutné předeslat, že některé z žalobcem uplatněných námitek jsou skutečně formulovány značně obecně, jak uvádí žalovaný. Nadto se v zásadě jedná toliko o zopakování jeho argumentace uplatněné již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tyto skutečnosti mají vliv na míru obecnosti vypořádání uplatněné argumentace ze strany soudu, neboť kvalita žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není totiž na místě, aby soud domýšlel další žalobcem neuvedené argumenty, které by měly žalobu podporovat. (K míře obecnosti vypořádání žalobních bodů viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Afs 356/2018-50.). To však nic nemění na tom, že žaloba je podána důvodně, jak bude rozebráno dále.
40. Nejprve žalobce v části IV. podané žaloby namítal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem prvního stupně i žalovaným. Konkrétně mělo být porušeno jeho právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu).
41. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je třeba považovat za jedno ze základních procesních práv, a to i z hlediska předvídatelnosti aktů veřejné moci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014-35, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Ads 41/2021-22). Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je „dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35). Toto právo přitom předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky řízení vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015-41, nebo ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Ads 315/2019-38). Takovou výzvu však lze kombinovat i s jinými procesními úkony. Podle právní věty

- k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS), totiž „[n]ení samo o sobě porušením [§ 36](#) odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“
42. V projednávané věci byl žalobce v rámci předvolání k ústnímu jednání ze dne 13. 12. 2021, č. j. MHMP 2072618/2021/BuL, mimo jiné poučen o tom, že před vydáním rozhodnutí má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to v uvedeném termínu ústního jednání. Z tohoto poučení je dostatečně zřejmé, že měl možnost seznámit se při jednání s podklady rozhodnutí a následně se k nim vyjádřit. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, Nejvyšší správní soud dovodil, že „v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu [§ 36](#) odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle [§ 36](#) odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel [§ 36](#) odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [[§ 76](#) odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, nebo ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35). Obdobně v rozsudku ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „[p]okud správní orgán prvního stupně poučí účastníka, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je toto poučení dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle [§ 36](#) odst. 3 správního řádu, nejsou-li po skončení ústního jednání žádné další podklady do spisu zařazeny. Za této situace není povinností správního orgánu, aby účastníka znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. [5 As 24/2009 – 65](#), č. [2063/2010 Sb. NSS](#), ze dne 16. 5. 2012, č. j. [3 As 12/2012 – 21](#), nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. [8 As 54/2013 – 29](#)).“
43. Vzhledem k výše citovaným závěrům judikatury Nejvyššího správního soudu je na místě uzavřít, že správní orgán prvního stupně povinnost vyzvat žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí řádně splnil a nebyl povinen vyzývat jej po provedeném ústním jednání znovu. Do správního spisu totiž po tomto ústním jednání žádné další podklady nezakládal a s ohledem na poučení v rámci předvolání k tomuto ústnímu jednání nebylo ani na místě předpokládat, že se tak bude dít. Žalobce si proto mohl na základě poučení učinit relativně přesný časový úsudek, kdy se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit (srov. též např. bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 177/2022-28). Lze přitom předpokládat, že ústní jednání slouží k projednání věci, provádění dokazování a rozhodnutí ve věci. Svou neomluvenou neúčastí na jednání se tedy žalobce sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18).

44. Žalovaný pak již jako odvolací orgán žádné nové podklady nepořizoval, pročez také nebyl povinen opakovaně vyzývat žalobce podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu [srov. ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a taktéž bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 400/2020-49]. Ze všech výše uvedených důvodů tedy není námitka týkající se porušení práva žalobce na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí důvodná.
45. Další vadou řízení, kterou žalobce vytýkal žalovanému, bylo nesprávné doručování. Tvrdil, že napadené rozhodnutí mělo být doručeno přímo jemu a nikoliv pouze jeho zástupci, což bez bližší argumentace dovozoval z Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto námitku zdejší soud rovněž neposoudil jako důvodnou, neboť z uvedených lidskoprávních dokumentů žádné takové žalobcem zmiňované právo neplyne. Odkaz žalobce na ně byl navíc zcela obecný a postrádal jakoukoliv další argumentaci, která by se k tomu měla vztahovat. Naopak z ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu vyplývá, že písemnosti se doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. Tak tomu v tomto případě rozhodně nebylo a žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když napadené rozhodnutí doručoval pouze zástupci a nikoliv přímo žalobci. V této souvislosti lze vycházet i ze závěrů vyjádřených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61, a ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017-42, na které odkazoval též žalovaný na stranách 4 a 5 vyjádření k žalobě.
46. Následně zdejší soud posuzoval námitky žalobce týkající se výroku o vině vznesené žalobcem v části VI. podané žaloby. Nejprve se tedy zabýval otázkou prokázání samotného jednání, které je žalobci kladeno za vinu. V této souvislosti předně uvádí, že se zcela neztotožnil se závěrem žalobce o nepoužitelnosti úředních záznamů a oznámení přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. V tomto ohledu odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. [1 As 96/2008 - 115](#), č. [1856/2009 Sb. NSS](#), ze dne 9. 9. 2010, č. j. [1 As 34/2010 - 73](#), č. [2208/2011 Sb. NSS](#), nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. [7 As 83/2010 - 63](#). Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. [4 As 118/2013 - 61](#), dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. [1 As 45/2013 - 37](#), nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. [10 As 25/2014 - 48](#), nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. [8 As 152/2014 - 30](#).“ Je tak zřejmé, že judikatura Nejvyššího správního soudu není tak kategorická, aby zcela vylučovala užití úředních záznamů a oznámení přestupku v řízení o přestupku. Pachatele však není možné za přestupek postihnout výhradně na základě těchto podkladů bez dalších důkazů (viz též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022-28, nebo ze dne 30. 11. 2022, č. j. 1 As 192/2022-25). Jinak řečeno se nelze spokojit jako s důkazy pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policií. Jde sice o důkazy přípustné, avšak pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov.*

- bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, nebo body 25 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48).
47. Zdejší soud má tedy za to, že přestupek spočívající v porušení povinnosti vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích (neřízení se dopravními značkami) nebyl v projednávané věci dostatečně prokázán. Ve správním spisu se totiž kromě úředního záznamu a oznámení přestupku žádné jiné podklady o spáchání tohoto přestupku nenacházejí. Tyto podklady přitom nejsou s ohledem na výše uvedené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu pro prokázání takového přestupku dostatečné. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce oznámení o přestupku podepsal. K tomuto přestupku v rámci svého vyjádření nic konkrétního neuvedl (zaměřil se pouze na druhý ze spáchaných přestupků) a v podaném odvolání jeho spáchání (byť v poměrně obecné rovině) rozporoval. Správní orgány tak nezjistili náležitě skutkový stav věci, když jejich závěry nemají oporu ve správním spisu a bylo na místě opatřit další podklady prokazující jednání žalobce. Na toto posouzení nemají vliv ani závěry citované žalovaným z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017-26, které nejsou na projednávanou věc zcela přenositelné. Situace se totiž od projednávané věci lišila, neboť tam řešený přestupek spočíval v odmítnutí podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl řidič ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou (ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023). Rovněž řidič sám v úředním záznamu svým podpisem potvrdil, že toto vyšetření odmítá. Nadto měly správní orgány k dispozici i fotodokumentaci provedeného orientačního trestu na přítomnost drog.
48. Nad rámec výše uvedeného shledal zdejší soud napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelným. K tomu je na místě nejprve konstatovat, že je povinností správního orgánu vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení (ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu). Odkázat je možné i na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádřené např. v jeho rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43, nebo ze dne 27. 5. 2022, č. j. 3 As 25/2020-58). V rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*[n]epřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.*“
49. Jak tedy vyplývá ze závěrů citované judikatury, musí být z odůvodnění správního rozhodnutí mimo jiné seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché,

mylné nebo vyvrácené a předestřené skutečnosti za nerozhodné. Žalovanému je sice možné dát za pravdu v tom, že správní orgán nemusí detailně reagovat na každou jednotlivou námitku a postačí její toliko implicitní vypořádání (k tomu srov. též např. bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78), nicméně v projednávané věci se žalovaný vůbec nezabýval námitkou týkající se nesprávného postupu při orientační dechové zkoušce. Argumenty žalobce vznesené v tomto směru zcela pominul a žádným způsobem (ani implicitně) na ně nereagoval. Ohledně provedení měření se totiž omezil pouze na zcela obecné konstatování o tom, že ve správním spisu je založen kalibrační protokol a ověřovací list použitého analyzátoru alkoholu v dechu, pročež policisté prováděli měření v souladu s požadavky kladené na takové měření zákonem a judikaturou. Nijak konkrétně se však nevyjádřil ke konkrétně namítaným pochybením policistů, kteří měli podle žalobce postupovat v rozporu s návodem k obsluze předmětného analyzátoru.

50. Žalovaný se tedy na podkladě námitky žalobce nezabýval tím, zda je výsledek orientační dechové zkoušky v projednávané věci vůbec použitelný jako důkaz (z hlediska správnosti provedení dechové zkoušky). Ostatní podklady ve správním spisu přitom nejsou pro prokázání přestupku samy o sobě dostačující, neboť se opět jedná pouze o úřední záznam a oznámení přestupku (ačkoliv podepsané žalobcem s jeho vyjádřením). Jak již bylo podrobně rozebráno výše, tyto podklady nejsou pro potřeby správního trestání dostatečné a pachatele přestupku není možné postihnout pouze na jejich základě. Lze tak shrnout, že námitka žalobce uvedená v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dostatečně konkrétně zpochybnila klíčový důkaz, z něž správní orgány při svém rozhodování vycházely (výsledek provedených dechových zkoušek). Bylo proto povinností žalovaného se takovou námitkou zabývat a náležitě ji vypořádat (srov. bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). To však žalovaný neučinil.
51. Soud rozhodující ve správním soudnictví nadto nemůže úvahy správních orgánů nahrazovat a domýšlet za ně odůvodnění jejich rozhodnutí. Tyto úvahy může toliko přezkoumávat, neboť přezkum rozhodnutí ve správním soudnictví je (až na výjimky) konstruován na kasačním principu. V projednávané věci tak není možné, aby zdejší soud bez jakéhokoli přezkoumatelného závěru žalovaného věcně posuzoval otázku použitelnosti výsledku orientační dechové zkoušky (srov. zejm. body 33 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, příp. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 211/2016-106). Nijak věcně proto tuto otázkou neřešil.
52. Dalšími námitkami týkajícími se nepřiměřenosti sankce, subjektivní stránky přestupku, materiálního znaku přestupku, povahy místa spáchání, omylu, dvojího potrestání, nedostatečnosti poučení, osoby řidiče a konkrétního řízeného vozidla se zdejší soud vzhledem k výše uvedenému již nezabýval. Posouzení přípustnosti výsledku orientační dechové zkoušky jako důkazu totiž nelze předjímat. Stejně tak nelze předjímat ani výsledek doplnění dokazování, které bude třeba případně provést. Není tedy možné učinit závěr o tom, zda bude skutečně prokázáno, že se žalobce nějakého přestupku (resp. přestupků) dopustil. Posouzení uvedených námitok by proto bylo předčasné a jejich hodnocení zcela hypotetické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 As 91/2015-79).

53. Pro úplnost zdejší soud k oprávnění policie zastavovat a kontrolovat vozidla odkazuje na ustanovení § 124 odst. 11 a 12 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tyto ustanovení svěřují policii pravomoc vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a kontrolovat dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Za tímto účelem jsou mimo jiné policisté oprávněni zastavovat vozidla nebo vyzvat řidiče k vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Policie České republiky tedy měla pro kontrolu žalobce oporu v zákoně o provozu na pozemních komunikacích. Není proto třeba, aby byla taková pravomoc policii svěřena i prostřednictvím zákona o policii.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Z výše uvedených důvodů zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Věc rovněž vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí nezrušil zejména s ohledem na to, že vady tohoto rozhodnutí může případně napravit i žalovaný v rámci odvolacího řízení.
55. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na vše výše uvedené se bude muset zabývat především tím, zda žalobce skutečně porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za tímto účelem bude případně nutné opatřit další podklady a náležitě zjistit skutkový stav. Dále se bude muset žalovaný náležitě vypořádat s otázkou přípustnosti výsledků provedených dechových zkoušek jako důkazů (v souvislosti s námitkami žalobce týkajícími se nesprávného postupu při provádění dechových zkoušek).
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
57. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Naproti tomu zdejší soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon právní služby spočívající v podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, neboť se nejednalo se o úkon provedený účelně. Žalobci totiž nic nebránilo spojit tuto svoji žádost s již podanou žalobou a nemusel tak činit tento úkon samostatně. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 17. dubna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce